

УДК 352/354

ІННОВАЦІЇ ЯК ЧИННИК ЕФЕКТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Студ. А.О. Власенко, гр. БПУА-1-18

Науковий керівник проф. С.В. Бреус

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета полягає у розкритті сутності поняття «інновації» як чинника, що впливає на ефективність публічного управління.

Завданням виступає дослідження сутності публічного управління як категорії; визначення ролі інновацій з позиції підвищення ефективності публічного управління; визначення інноваційних інструментів у державному управлінні з можливістю їх використання у сфері публічного управління.

Об'єктом дослідження є процес підвищення ефективності публічного управління.

Предмет дослідження виступають теоретико-практичні основи ефективності публічного управління через впровадження інновацій у цій сфері.

Методи та засоби дослідження. У процесі дослідження використаний діалектичний метод пізнання та системний підхід до аналізу поняття «інновації» у контексті підвищення ефективності публічного управління.

Наукова новизна полягає у такому: вперше досліджено роль інновацій як чинника ефективності; удосконалено основні напрями використання інноваційних механізмів у контексті публічного управління; набуло подальшого розвитку дослідження теоретичних основ дослідження поняття «інновації» та «публічне управління» з урахуванням їх взаємозв'язку.

Практичне значення отриманих результатів полягає у тому, що дослідження ролі інновацій як чинника ефективності публічного управління сприятиме визначенню сутності ефективності публічного управління залежно від його впливу на економіку загалом та реальний сектор економіки зокрема.

Результати дослідження: Публічне управління та адміністрування є новою ланкою у політичній сфері України, а тому – новим напрямом наукових досліджень.

Згідно визначення Кілінга Д., який замінив термін «публічне адміністрування» на «публічне управління» у 1972 році, «Публічне управління – це пошук у найкращий спосіб використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей державної політики» [1, с. 3].

Дослідник публічного управління Букерт Г. зазначає, що «Публічне управління не є якимось нейтральним, технічним процесом, натомість являється діяльністю, яка тісно пов'язана з політикою, законом та громадським суспільством» [2, с. 125]. Публічне управління відіграє важливу роль у формуванні державної політики і, отже, є частиною політичного процесу, що функціонує в політичній системі й охоплює всі три гілки влади й враховує взаємозв'язок між ними. Основним аспектом публічного управління є народ. Суб'єктами публічного управління є [2, с. 125]: органи законодавчої влади; органи судової влади; Президент України; органи прокуратури; органи місцевого самоврядування; інші органи державної влади, що не входять до системи органів виконавчої влади.

Існують три основні моделі публічного адміністрування та управління, які реалізувалися у державному секторі на основі теорій менеджменту: класична теорія – через модель публічного адміністрування, неокласична – публічного управління, сучасна теорія менеджменту – нового публічного управління відповідно [1, с. 3].

До основних принципів інноваційного розвитку, що презентують ідеологічно-демократичну основу публічного управління відносять такі [2, с. 126]:

- партнерства та співробітництва (взаємозв'язок та участь громади у процесі вироблення політики та її реалізації);
- взаємоузгодженості інтересів (органів влади різних рівнів, бізнесу та громадських структур); рівноправності; цільової орієнтації;

- системності;
- адаптивності; відкритості влади щодо громадського контролю;
- субсидіарності (розмежування сфери компетенції публічних органів влади різних рівнів із відповідним зменшенням ролі держави).

Інноваціями в публічному управлінні можуть бути нові або трансформовані організаційні структури, фінансові, інформаційні, правові та інші механізми управління суспільним розвитком, підходи у взаємодії органів публічної влади з громадськістю і бізнесом, нові форми й методи роботи органів публічної влади, управлінські технології, підходи та інструменти, що використовуються для розв'язання завдань. Дослідження інновацій як чинника ефективності публічного управління передбачає впровадження інноваційних технологій, методів та інструментів, урахування взаємозв'язку та взаємовпливу різних рівнів управління як між собою так і з кінцевим споживачем управлінських послуг – суспільством [2, с. 125-126].

До інноваційних інструментів у державному управлінні відносяться такі [3, с. 155-156]: аутсорсинг – передача організацією визначених функцій іншій компанії, що спеціалізується у відповідній сфері; бенчмаркінг – використання найкращого досвіду; врядування – управління без уряду; електронне урядування, яке охоплює такі складові: «уряд – урядові», «уряд – громадянам», «уряд – бізнесу»; збалансована система показників (Balanced Score Card, BSC); концепція «ощадливого управління»; нове державне управління; «підприємницький уряд»; реінжиніринг; управління за цілями; управління за результатами; управління проектами.

Використання цих інструментів можливе і сфері публічного управління зважаючи на його сутність та характеристику як категорії, яка, у свою чергу, має переваги й обмеження. Так, основною перевагою зазначених інноваційних інструментів слід вважати те, що існує можливість використання їх модифікованого варіанту залежно від умов. Основним недоліком є те, що їх використання в повному обсязі потребує значних фінансових ресурсів. Також важливим є дослідження та визначення масштабу впливу процесів децентралізації на економічний розвиток країни [4] загалом та реальний сектор економіки, де ще зберігся науково-технічний потенціал, як то машинобудівний комплекс України та його конкурентоспроможність [5].

Висновки: Враховуючи зазначене, слід констатувати, що підвищення ефективності публічного управління шляхом впровадження інновацій можливе у результаті використання в конкретних умовах ефективних інструментів управління, що сприяли підвищенню його рівня у провідних країнах світу.

Ключові слова: публічне управління, державне управління, інновації, органи влади, інноваційні інструменти управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Босак О.З. Публічне управління як нова модель управління у державному секторі. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej12/txts/10bozuds.pdf> (дата звернення: 15.04.2019).
2. Луциків І.В., Сорокіська О.А., Котовська І.В. Дослідження особливостей інноваційного розвитку системи публічного управління в Україні. Економіка і суспільство. 2017. № 12. С. 124-128. URL: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/12_ukr/19.pdf (дата звернення: 15.04.2019).
3. Федорчак О. В. Інноваційний механізм державного управління: підходи до формування / О. В. Федорчак // Ефективність державного управління. 2012. Вип. 33. С. 150-157.
4. Касич А.О. Теоретичні аспекти впливу процесів децентралізації на економічний розвиток країни. *Актуальні проблеми економіки*. 2016. № 8. 16-21.
5. Бреус С.В. Роль інновацій у забезпеченні конкурентоспроможності машинобудівного комплексу України // *Актуальні проблеми економіки*. 2006. № 1. С. 162-169.